

אמר השבוע הדוקטור ישראל אלדד-שייב: "זוהי שגיאה אימה שמהיג'י המדינה שלנו לא יצאו לכיבושם טריטוריאליים עד החמישה ביוני... אני מטעים לפשרה ו' הפשרה היא שגבולות ישראל יהיו הירדן והסואף, ולא היאור והחידקל - אך גם זה רק שבע עתה, וייתכנו שינויים, בעתיד". אמר השבוע רב'אלוף יצחק רבין, מנצח מלחמת-ששת-הימים ונציגם העיקרי של לוחמיה:

"תכלית המדיניות-החוזף הישראלית צריכה להיות מכוונת למקד את הוויכוח על ה' שלום, ולא על הבעייה הטריטוריאליית... עלינו לשכנע את העולם שהיעד היחידי של מדינותנו הוא שלום ובסוף, לא סיפוח שטחים."

ללב מצריים

אין דבר מתסכל יותר את האזרח הישר-אלי - ועוד יותר את החייל הישראלי - מאשר מצב טאקטי, המאפשר ליריב להלום, מבלי שתיתכן פעולה נגדית צבאית מתאימה. מצב כזה שרר במשך 19 שנה בגבול הסורי - והוא גרם להשתלשלות שנסתיימה במלחמת-ששת-הימים. מצב כזה נוצר, מאז המלחמה, במיגור עמקי-הירדן, מדרום לכינרת. בימים האחרונים נתעורר החשש כי מצב כזה ייווצר גם בתעלת-סואף, כשתחיל-התותחנים המצרי יכול להלוו במלוא התוצמה בעוצבות צה"ל מולן, מבלי שתיתכן תגובה צבאית נאותה. מצב זה החמיר עם הופעת יומעצם סובייטיים מול צה"ל, שהכריחו את ממשלת ישראל לנהוג בשטח זה בזווית-יתר.

סיפוק ושיקול. לכן גרמה פשיטת צה"ל ללב מצריים לרגש כללי של סיפוק. לא רק האופי החברמני של הפעולה, ולא רק המסתורין שאפף את שיטת ביצועה, גרמו לסיפוק עמוק זה, אלא עצם הרעיון שישראל יכולה להגיב בצורה מקורית משלה. היתה זאת, בלי ספק, הפעולה הפופולרית ביותר של צה"ל מאז המלחמה. התועלת המדינית היתה פחות ברורה. יתכן כי הפעולה המוצלחת, שגרמה להפריע עות ניכרות בחיים האזרחיים במצריים, תביא את מנהיגי מצריים להחלטה למנוע להבא התקפות הסרות-סיבה לאורך התעלה.

אך יתכן גם ההיפך הגמור - והוא היה יותר סביר.

● ההתקפה חיוקה מחדש את שלטונו של עבד-אל-נאצר, סיפקה לו אמתלה נוחה להקמת "מיליציה עממית", שתשעבד את ה' עם כולו לצבא, שהוא הגורם האנטי-ישראלי ביותר במצריים.

● ההתקפה איפשרה לנשיא מצריים להכריז כי "במלחמה הבאה נצטרך להגן על כל שעל אדמה של מצריים" - ובכך חיוקה את טענתו כי מלחמתו בישראל היא מלחמת מגן, מכיון שהמדינה הציונית מתכחשת להתחמש ולכבוש את ארצות-ערב - כפי שעשו הצלבנים, שאף הם הגיעו ללב מצריים.

איך? איך? איך? שיקולים עדינים מסוג זה לא הטרידו את האזרח הישראלי השבוע. הרבה יותר הטרידה אותו השאלה המגרה: איך הגיעו חיילי צה"ל אל יעדיהם? איך הם ביצעו את הפעולה? איך הם חזרו?

הביצוע

שעה ששלטונות מצרים עמדו על דעתם כי הפשיטה על גשרי-הנילוס לא היתה אלא גיחת-הפצצה של מטוס בודד, סקייחוק לפי טענתם, סיפרו עדי-ראייה לכתבים הזרים ש' הוועקו לסיור חטוף בנגיע חמדי, את ה' רשותם שלהם על הדרך בה ביצעה יחידת הקומנדו של צה"ל את הפשיטה.

"ראינו להקופטר", סיפרו מלחים בכפרי-הנילוס לכתבים בריטיים.

כתב הניו-יורק טיימס אסף עדויות מפרי רטות יתרי: "אנשי הקומנדו הישראליים, אשר נחתו במדינה, לא הרחק מתחנת-הטכני ספורמטורים, הגיעו בהליקופטר... קבוצה של ישראלים הרגה ביריות שומר אחד אשר קרא לפושטים להזדהות. שומר שני הצליח להימלט והוא שסיפר על הצורה בה ביצעו

הישראלים את פשיטת-החבלה שלהם." "מחצית קבוצת הקומנדו הישראלית ה' ייצבה, באבטחה", סיפר השומר שנימלט, "כ' עזר שהמחצית השנייה עסקה בחיבור מית' קני-הפיצוץ לחלקי-ציוד שונים שבתחום ה' תחנה".

לדברי הכתבים הם ראו במקום בו עמדה תחנת הסרנספורמטורים, משהו מעתה, מושחר, והרוס להלוטין שתואר על-ידי ה' מצרים כשני טרנספורמטורים לשעבר. "לאחר שביצעו את מעשה החבלה", סיפרו התושבים, "נעלמו אנשי הקומנדו הישראלי לתוך החשיכה, מבלי שאיש מהם יפגע".

לאור פצצת-תאורה. עדויות נוספות גבו הכתבים מפי כפריים על גדות הנילוס, שהיו עדים לאותו חלק מהפשיטה שנערך על גשר קינא, 24 ק"מ צפונית לנגיע חמדי, גשר שאורכו הוא 800 מטר ונחנך רק לפני שנה.

סיפרו הכפריים לעיתונאים: "הליקופטר ישראלי אחד או שניים, שלפחות אחד מהם

תוכנית-השלום של המפלגה. היא היתה מעני-ינת - במה שאין בה.

כמו בעבר, דיברה התכנית על "העם הפלסטינאי" הזכאי להגדרה עצמית. אולם המושג "מדינה פלסטינית" נעלם כליל, אפילו כאחת האפשרויות.

את מקומו תפס מושג הרבה יותר גמיש: "מימשל עצמי". זהו מושג חביב גם על משה דיין ושמעון פרס. כי מימשל עצמי ("אוטונומיה" בלעז) פירושו, כמקובל ב' עולם: מצבו של עם החי תחת ריבונות זרה.

פסוק תמוה שני: נאמר כי ממשלת-ישר-אל תסדר עם העם הפלסטינאי את "הבעייה הטריטוריאליית" - נוסח הטומן בחובו סיפור חים. כי אין שום בעייה כזאת - אם מקב' לים את הגבול של ה'4 ביוני, כפי שעשתה מקי' עד כה.

לתוך המע"י. את הבהירות סיפק, אחרי נאום מיקוניס, הדוקטור משה סנה.

הליקופטר אמריקאי בוייטנאם

טווח של 500 ק"מ - הלון וחזור

הטיל פצצת-תאורה, הגיעו עד לגשר. אחד הליקופטרים נחת על הגשר עצמו בעוד שהשני המשיך לרחף מעל הגשר כשהוא שומר מעל".

כשנשאלו עדי-ראייה לנחיתת הליקופטר-רים מדוע לא התערבו או הזעיקו עזרה, סיפרו לכתבים הזרים: "חשבנו שאלה הם הליקופטרים מצריים".

הדוברים הצבאיים המצריים שליוו את סיור העיתונאים לאזור הפשיטה, כדי לאמת את הגירסה המצרית שהתקפה בוצעה על-ידי מטוס, לא יכולו, לדברי הניו-יורק טיימס, להציג אף חור אחד של כדורי מכוונת-יריה, חלק מרקטיה אחיזית או רסיס של פצצה.

פרשי

האוויר

ההפצצות בצפון ויאטנאם הופסקו. עתה שואלים את עצמם כל יוועידבר - האם תיפסקנה גם פשיטות פרשיה-האוויר האמרי-קאיים?

הפעולות של יחידות אלה הן מיוחדות ב' מינן, כי הן מפאשרות לחזור עמוק יללב שטח האויב, בכל עת, ובעיקר בלילה. הן פועלות, בדרך כלל, בכוח של שתיים שלוש מחלקות. קל לתן להגיע אל היעד - הר' חק מאחורי קמיה-האויב - לבצע פעולת-חבלה נגד מוקדי החבורה וייצור, ולהשתלט, מכיוון שהמטוסים (הליקופטרים) יכולים לטוס מטרים ספורים מעל לפני הקרקע, אין המכ"ם (ראדאר) מסוגל לגלותם. הדג' מים הגדולים - כמו המטוס סיקורסקי - יכולים לטוס לטוחים ארוכים, 500 קילור' מטרים ומעלה, ולחזור הביתה ללא צורך בסיוורית-דילוק מיוחדים.

ההנחה בהשיגטון היא כי פעולות מסוג זה לא תיפסקנה גם להבא.

מפלגות

המפלגה

הקומוניסטית

הציונית

לאן חותרת מקי'?? עם איונה כוחות היא רוצה להתחבר?

השבוע, כאשר ננעלה ועידת המפלגה, היתה התשובה ברורה. ה'היכיון הוביל אל המערך.

שירי פלמ"ח. אחרי הכשרת הרוחות בשירי-פלמ"ח, הציע שמואל מיקוניס את

הוא קבע עם מי שואפת המפלגה להתאחד - ועם מי לא.

היא לא תתאחד עם גורמים "זעיר בור'-גניים", אפילו כשהם שואפים לשלום. עם אלה אפשר רק לשתף פעולה מעת-לעת.

לעומת זאת יכולה המפלגה לבוא בברית עם "כוחות פועלים" - שהם, כדברי ה' דוקטור, מפ"ם וכוחות במפלגת-העבודה. מכיוון שמפ"ם עצמה נמצאת בדרך המלך לתוך המע"י, ברורה כוונתו של סנה.

ואל היחס לציונות הוא מיכשול - החלי-טה מקי' לבחון מחדש גם יחס זה.

הממשלה

מי מקשיב

ליועץ?

עם כיבוש הגדה המערבית ועזה, רבו התקוות להיברות עם הפלסטינים. לוי אשכול הבין לרחשי הציבור. מינה יועץ מיוחד לענייני השטחים. היה זה צעיר מוכשר, בנו של שר-המטרה: משה ששון, שהושאל על-ידי משרד-החוק.

במשך למעלה משנה מילא ששון הצעיר את שליחותו, קיים מגע רצוף והדוק עם מנהיגי הגדה, בכל שיחה שאל אותם: "מה אתם מציעים?" בכל שיחה הם ענו לו: "אחמך כבר יודע מה אנחנו מציעים. אבל מה מציעה ממשלת-ישראל?"

על-כך לא היתה לששון שום תשובה - כי אין מדיניות ממשלתית.

השבוע נמאס לו, הוא הודיע כי הוא עומד להתפטר מתפקידו, לחזור למשרד-החוקץ.

רפואה

הקרב

על המת

● המצעה-המדעית של הסתדרות-הרופ'אים עלולה לשלול את ההכרה של מוסדות-הרואה, מאותם בתרחילים, שאחוז ניתוחי-המתים בהם הוא נמוך.

● בכך החסיך במסורת של יועצים "ל' עניינים ערביים. ראש המחלקה למירוח-התיכון של משרד-החוקץ, מרדכי גינת, התפ'טר אף הוא בשעתו מתפקידו מרוב תיסכול, עבר לשטח אחר של שרות-החוקץ.

● ייעוץ ניסיונות להקמת חברה-קדישא ליברלית, שתקבור מתים מבלי לבדוק אם נעשו בהם ניתוחים שלאחר המוות.

● כדי לא לעורר התנגדות של המשפ'חות ניתנה הוראה בבתי-החולים העירוניים של תל-אביב לא לרשום בתעודת-הפטירה של המת אם בוצע בו ניתוח-שלאחר-המוות.

אלה הם הגילויים העיקריים מתוך פרטיכל סודי משיבת מנהל בתי-החולים בישראל, שהתקיימה לפני מספר חודשים. באותה ישיבה, התכנסו ראשי מוסדות הרפואה ב' ארץ לזון כיצד להתגבר על המסעי-נגד' גיתוח-מתים, שמנהלים החוגים החרדים.

בדרך מסתורית התגלגל הדו"ח לידיהם של אבירי כבוד-המת. בסאון צעיר-אגודת-ישראל, דגלנו, פרסם בגיליון האחרון את ה' פרטיכל במלואו, תחת הכותרת כנגנים ב' ליה. לגבי הדתיים שימש הפרטיכל כי מסמך המצדיק את טיעוניהם כי בבתי-החולים בישראל, גונבים איברים ממתים.

הצרתו של הפרופסור חיים שיבא, מנהל בית-ההתחום בתל-השומר, כלפי המשפחות אנו פשוט גונבים בצורות שונות שלא ירגישו, שירתה את האשמותיהם של ה' מתנגדים לניתוחי-מתים.

אולם כלפי הציבור משמש הפרטיכל סימן אזהרה לגבי הסכנה הצפויה מהטרור ש' משליטים הדתיים על מוסדות-הרפואה ב' ישראל.

קו במרחמה. המספר של ניתוחי-מתים ירד בכל המוסדות בצורה מדיאנה, אמר באותה ישיבה הפרופסור אדלר, "עלינו לזון כיצד להבטיח את המינימום הדרוש".

בזה אחר זה גוללו מנהלי בתי-חולים שונים בארץ את המצב במוסדותיהם. הסתבר כי בחלק מהמוסדות נרעיים מלבצע ניתוחי-מתים בשל ההתנגדות הפעילה שמגלות משפחות הנפטרים.

סיכם הפרופסור שיבא את המלחמה ה' נטושה בתחום זה והמאיימת על אפשרות הכשרת רופאים חרדים בישראל: "הצד ש' כנגד לא ירתע ממלחמה. זה לא רק מלחמת קודש אלא גם ענין של פרנסה. אמריים ש' בירושלים יש למעלה מ-100 חבורת-קדישא ולכל אחת אינטרסים משלה... אנחנו צרי-כים לנקוט קו במלחמה ולהגיש שבמצב הקיים איאפשר ללמד סטודנטים לרפואה".

עבודה

הולכים

לקאנוסה

בית התאחדות בעלר-התעשייה היווה ב' שנים האחרונות טאבו לגבי מנהיגי ועסקני-הסתדרות-העובדים. הם התרחקו מהבניין כי מו מצרעה. מזכיר-הסתדרות, אהרון בקר, הוזמן כמה פעמים לפגישות ודיונים לבניין, אך תמיד התחמק מלבוא.

השבוע, נסוגו אנשי ההסתדרות מהחרם שהטילו על בית התאחדות בעלר-התעשייה. לראשונה מזה שנים היו מוכנים להיפגש עם התעשיינים בבנינם. הסיבה: הם היו זקור' קים להם.

עסקני ההסתדרות, החרדים מכישלון מס' המפלגות, רוצים לשכנע את התעשיינים ש' ישתתפו עימם פעולה בנושא זה, ימריצו את עובדיהם לשלם את המס. לשם כך היו מור' כנים ללכת אפילו לקאנוסה.

עתונות

אתיקה

שכזאת

האסיפה הכללית של עתונאי ירושלים החליטה לפנות להנהלת האיגוד הארצי של עתונאי ישראל להגביר עירנותה לסיכול נסיונות, הנעשים מדי פעם להתנכל בחופש העתונות.

כך דיווחו העתוננים על אסיפתם הכללית של עתונאי ירושלים. היה זה דיווח מאוד לא מדויק, כי יותר מאשר בסכנות הצפויות לעתונות מבחוק, עסקו עתונאי ירושלים ב' אסיפתם בסכנות הצפויות לעתונות מבפנים - מצד עתונאים מסויימים.

שני נושאים גרמו לסערת-רוחות. תחילה היה זה כתב הארץ, עוזי בנוימין, שהעלה את פרשת עסקיהם הפרטיים של שני כתבי-מערב לענייני-ככלכלה, יובל אליצור ורמאל אלדור, שהקימו חברת הברכה לפרסומים כלכליים (העולם הזה 1623).

"האגודה צריכה לקבוע", טען בנוימין, (המשך בעמוד 18)